Isopolos Äventyr

Esa Myllylä och Seppo Myllylä

Denna ebook är nu gratis

R.I.P my brother.

Seppo Myllylä 2017

I will miss you, but many will read what you wrote and be remembered forever

Esa Myllylä, email: sesam980@gmail.com

Följ Esa Berättar Podcast och lyssna på historier för barn, ungdom och vuxna.

Spotify Podcast (Esa Berättar)[1]
Apple Podcasts (Esa Berättar)[2]
Google Podcasts (Esa Berättar)[3]
RSS FEED[4]

1. https://open.spotify.com/show/7I6f7Sb3GY6WZOSADlJlAO
2. https://podcasts.apple.com/no/podcast/esa-berättar/id1547426053
3. https://www.google.com/podcasts?feed=aHR0cHM6Ly9hbmNob3IuZm0vcy80NjdhOGNmOC9wb2RjYXN0L3Jzcw
4. https://anchor.fm/s/467a8cf8/podcast/rss

Kapitel 1

Det fanns snö överallt så långt man såg i Nordpolen. Och tittade man dit där stjärnorna blinkade såg man ett isberg. Den var lika stor som det största huset på jorden. Så stor var isberget. Det såg ut som om isberget och snömarken runt det var fastland. Men isbjörnen mamma Isa visste bättre. Det var av is och snö alltihop.

Isbjörnen Isa och hennes son stod på ett isflak som hörde ihop med isberget därborta. De hade varit och jagat säl. Men de hittade inga sälar. I stället hände något som mamma Isa aldrig varit med om. Ur ett hål i isen hoppade det upp laxar som om de var förtrollade. Det tog ett tag för isbjörnmamman att vänja sig vid synen av laxar som hoppade fram ur isvaken som en fontän. Lille Isopolo tyckte det var bara roligt. Han hoppade efter laxarna. Knuffade dem med tassarna. Det var en lek som han tyckte om. Mamma Isa tittade på Isopolos skuttande på isen efter laxarna. Isa skakade på huvudet och suckade. Och hon tänkte att det fanns bara lek och bus i sonens huvud. Mamma Isa ville att Isopolo skulle snabbt börja lära sig att jaga själv. Det måste han kunna göra när han blir stor. Det finns ingen i Nordpolen som kommer att försörja en vuxen isbjörn. Och inte händer det att laxar hoppar fram ur ett hål i isen så ofta. Mamma Isa kunde inte tänka sig att hon någonsin har hört något liknande. Isa trodde att laxarna jagades av någon stor späckhuggare eller en stor vithaj. Så när laxarna såg ljuset från isvaken simmade de mot ljuset för att komma undan den som jagade dem.

Laxarna sprattlade på isen och mamma Isa visade sin son Isopolo hur han skulle hålla fast laxen och äta dom. Isopolo härmade sin mamma Isa och gjorde som hon. Snart hade de frossat i sig så mycket av laxen att de låg på rygg på isen. Bredvid varandra. Mamma Isa kände sig nöjd. Det var inte alltid man fick sig en så-

dan här skrovmål. Hon tog sig för magen klappade sig där med tassarna Isopolo härmade sin mamma. Han klappade sig på magen också. Men sen kände han sig trött och snart somnade han. Även mamma Isa kände sig dåsig efter maten och hon somnade hon också.

Mamma Isa märkte inte i sömnen den spricka som bildades i isen mellan henne och sin son. Hon sov och hörde inte dånet och bangen som ljöd när isflaket mellan mamma Isa och sonen Isopolo gick itu i två delar. Isflaket som Isopolo sov på gled sakta bort från mammans sovplats på isen. Isopolo märkte ingenting. Han var så mätt att han sov som en stock. Isopolo drömde om en massa laxar som han lekte med och han log i sömnen.

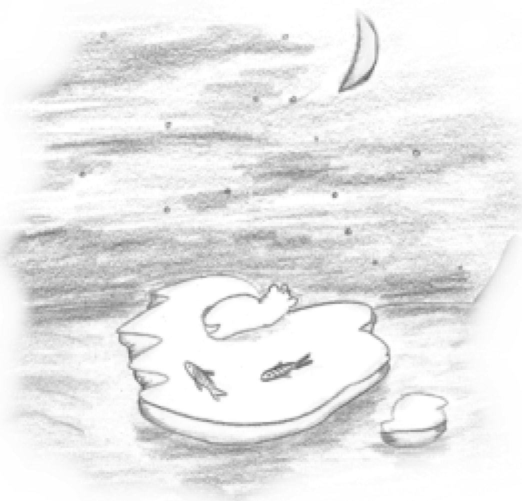
Kapitel 2

Isopolo vaknade och kunde inte tro sina ögon. Var han än tittade så var det vatten och han. Han såg inte sin mamma någonstans. Han ropade mamma, mamma, men det enda han hörde var fåglarnas skrik. Han var ensam. Ensam för första gången i sitt liv. Han saknade sin mamma Isa och var mycket rädd. Isopolo började gråta.

En fiskmås flög ner och började äta av laxarna. Fiskmåsen som inte tyckte om isbjörnar blev irriterad på Isopolo som grät hela tiden. Fiskmåsen frågade Isopolo varför han grät. Isopolo svarade gråtande att han kommit bort från sin mamma. Fiskmåsen svarade:

”Det var ju tråkigt men det var rätt åt dig.”

Och fiskmåsen som aldrig hade tyckt om isbjörnar flög iväg. Isopolo blev ensam igen. Och han var så förvånad över att fiskmåsen hade varit så elak att han glömde bort att gråta. Isopolo var tyst och tittade upp mot fiskmåsen som flög bort i samma riktning som isflaket hade kommit flytande på havet. Isopolo såg efter fiskmåsen och han tänkte att dit måsen flyger finns min mamma. Om han var säker på att han orkade simma så långt skulle han ha hoppat av isflaket och simmat efter fiskmåsen. Men han var inte säker på att simma så långt ännu. Så han hoppade inte i havet. Efter ett tag blev han hungrig och åt av den sista laxen sista laxen som hade blivit kvar på isflaket. Sedan somnade han igen och drömde om sin mamma Isa. Men det var en konstig dröm. Isopolo var på ett isflak och mamma Isa vinkade med ena tassen åt honom långt där borta på isbergets topp.

Isopolo vaknade och det hade blivit mörkt på isflaket och Isopolo var rädd. Det fanns ingen snö som gjorde natten ljus. Han hörde en massa ljud som han aldrig har hört förut. Knaak låter det på träden. Schviss och prassel om buskarna. Och mera knak på träden. Och lite suus i gräset. Sådana ljud hade han aldrig hört förr. Han undrade vad det var för djur som gjorde sådana ljud. Darrande la sig Isopolo på isflaket och försökte sova. Men de skrämmande ljuden kom tillbaks och han längtade efter sin mamma. Han tittade sig omkring med stora ögon och lyssnade. Knak och prassel hördes det. Isopolo blundade och höll för öronen sedan försökte han sova, men han kunde inte det för han tänkte på sin mamma och ville vara hos henne. Plötsligt hördes det ett enormt ljud. Isopolo hoppade upp skräckslagen. Det var

bara ruskigt mörkt och han kunde inte se något. Han hörde dom där ljuden igen. Knaak hördes det och knaak igen.

Isopolo lade sig ner igen och han tittade sig omkring och lyssnade. Knaak och prassel hördes det igen. Isopolo blundade och höll för öronen med tassarna och sedan försökte han sova, men kunde inte. Plötsligt hördes det ett enormt ljud. KNAAAAAAAAAK!

Isopolo hoppade upp jätterädd och ropade: ”Är det någon där?”

Ingen svarade och till slut somnade han utmattad för han var mycket trött.

Kapitel 3

Isopolo vaknade. Det var en tjock dimma runt om honom. En sån där dimma som liknade vita moln i himlen. Han kunde inte se någonstans för det var dimma överallt.

Det tog ett tag innan han kom ihåg var han var för när han hade sovit och drömt så hade drömmen känts som om den var verklig. Han hade drömt om sin mamma Isa. Nu hade han vaknat och kom ihåg. Han var ensam. Isopolo skrek:

”Mamma, mamma!” och då hördes ett pipigt litet ljud till svar.

”Mamma, mamma!”

Isopolo frågade om det fanns någon där. Men till svar kom bara en liten pipig röst som undrade om det fanns någon där. Det var helt annan röst än hans. Det var ett liten gäll röst. Men han såg ingen. Det var bara dimma överallt. Och dimman var som molnen i himlen. Isopolo blev jätterädd över att det fanns någon som svarade honom genom att upprepa och härma hans fråga. Vem kan det vara undrade han.

Han kröp ihop på isflaket. Efter några minuter fick han se något framför sig och snart efter att han hade sett något kraschade isflaket mot något. Kraaas hördes det när isflaket stötte ihop med något. Isopolo såg något mörkt och han lade tassen på den. Den var hård och slät och grå. Isopolo kom nu ihåg att mamma berättade att hon en gång hade lagt tassarna på en stor mörk och slät sak som fåglarna kallade för sten. Det var nog en sådan sten, tänkte Isopolo. Han hoppade upp på stenen, men halkade och ramlade i vattnet. Isopolo simmade och han kravlade sig upp på fast mark.

Dimman lättade och han fick se land med träd och gröna buskar. Något sådant hade han aldrig sett förut. Och inte hört

talas om det heller. Bara om stenar som mamma Isa hade berättat om. Var är allt snö? Isopolo tänkte att det kanske var någon annan sort snö. Han kände försiktigt på marken med en tass. Sedan tryckte han ner marken med båda framtassarna som mamma Isa brukade göra när hon ville ha sönder is för att dyka ner i vattnet. Men det hände inget med marken. Det bara lossnade lite jord. Och som fastnade i hans klor. Han luktade på det och tyckte det luktade konstigt. Han smakade på jorden med att slicka på den. Han spottade ut det. Och sa tvi! Jord smakar inte gott. Han vandrade fram på marken. Lite längre inåt land såg han något konstigt. Det var inte vitt som snö utan grönt. Han kände för första gången på grönt gräs och det luktade gott. Han tuggade på gräset och tyckte om smaken. Sedan fanns det gula små saker som växte. Det var blommor som luktade gott. Han smakade på en och spottade och sa: ”Tvi! Tvi! Dom där blommorna var äckliga!”

Då hördes en gnällig och pipig röst längre bort från honom:

”Tvi! Tvi! Dom där blommorna var äckliga!”

Isopolo blev jätterädd och sprang bort längs stranden, långt bort från den konstiga härmande rösten.

Efter en stund orkade han inte springa mer och då fick han syn på några blåa bär som luktade gott och han smakade på dem och de smakade också gott. Han visste inte vad det var för mat för han var bara van att äta säl och fisk. Och dom fanns i vatten och inte på buskar. Han kom ihåg nu att han var hungrig. Och han tryckte sin nos bland blåbärsbuskarna och åt av blåbären. Ljuden av smask, smask spred sig i Alaska. Långt där borta hördes en liten gäll röst som sa smask, smask, men Isopolo var så hungrig att han inte brydde sig om det. Och han visste inte att det var blåbär som han åt och att han åt så mycket att han

blev helt blå i hela ansiktet. Men det hade han ingen aning om. När han kände sig mätt och han lade sig för att sova mitt bland blåbärsbuskarna. Han var så trött att han inte brydde sig om den pipiga och gnälliga rösten som kom allt närmare honom. Han var bara så trött att han ville sova och han somnade genast.

Kapitel 4

Isopolos mamma Isa vaknade av en konstig dröm att Isopolo hade gått vilse i ett underligt land. Hon ställde sig på sina fyra fötter och tittade runt. Isopolo var borta. Hon höjde på sitt huvud och luktade med sin svarta nos efter sin son. Doften av Isopolo var borta. Isa ropade efter sin son. Hon vrålade så högt hon kunde och blev tyst. Så tyst att det bara hördes fiskmåsarnas skrik och havets vågor. Hon lyssnade efter svar från Isopolo, men hörde inget. Isa blev irriterad, Hon trodde att Isopolo hade gömt sig. Och hon ropade:

”Isopolo var är du? Kom fram? Sluta lek kurragömma!” Hon fick inget svar. Bara fiskmåsarnas skrik hördes i den blå himlen.

Isa såg att en del av isflaken var borta. Mamma Isa förstod till slut vad som hade hänt. Isopolo hade försvunnit med ett isflak. Isa blev jätteledsen. Hon kände att det blev alldeles tomt i hennes hjärta. Det var som om känslan av att hennes son var borta gjorde henne alldeles tom och skakig i kroppen. Så brukar man känna sig när man är jätteledsen och saknar någon. Hon började vråla ut sin ensamhet. Hon höjde på huvudet och vrålade ut sin smärta och längtan efter sin son Isopolo.

Efter ett tag blev hon arg på sig själv som inte hade hört något i sömnen. Hon borde ha vaknat när isen brast. Hon borde ha hört det och vaknat och räddat sin lille son. Förtvivlad började hon springa omkring på isen och ropa efter sin son Isopolo. En fiskmås flög ner på isen. Den tittade irriterat på mamma Isa som vrålade och sprang omkring. Fiskmåsen flög efter isbjörnsmamman. Och till slut landade fiskmåsen som inte tyckte om isbjörnar på Isas rygg. Fiskmåsen sprattlade med vingarna för att hålla balansen. Och han frågade varför hon skrek och sprang fram och tillbaks som en toka. Isa stannade upp och vred hu-

vudet bakåt och tittade på fiskmåsen som var på hennes rygg och frågade:

”Har du sett en liten isbjörn? Min son Isopolo? Han är så liten och har kommit bort. Och den stackaren är alldeles ensam. Har du sett min son?”

Fiskmåsen stirrade på mamma Isa. Han ville absolut inte göra isbjörnar några tjänster. Men sedan tänkte han på den där lilla isbjörnen som han stötte på ute på havet. Det måste vara hennes son Isopolo. Fiskmåsen tänkte att det måste vara jobbigt för den lille Isopolo att vara borta från sin mamma. Fiskmåsen beslöt att säga sanningen till mamma Isa:

”Ja, jag har sett en liten isbjörn. Han driver ute på havet på ett isflak åt det hållet”, sa fiskmåsen och pekade med sina vingar åt det hållet som han såg Isopolo senast.

Mamma Isa tvekade inte. Hennes ögon fick ett beslutsamt ögonutryck. Hon tog några jätteskutt framåt. Fiskmåsen hoppade upp flaxande med sina vingar bort från hennes rygg. Och mamma Isa sprang på isflaket mot det öppna havet. Och hon hoppade utan att tveka i vattnet och började simma snabbt. Och så snabbt hade hon aldrig simmat förr. Hennes son behövde henne tänkte hon hela tiden medan hon simmade allt längre ut i havet.

Kapitel 5

Isopolo vaknade på morgonen och fick se två små ögon stirra rakt i hans ögon. Isopolo studsade skrämt upp och landade på baken och sedan på rygg med tassarna uppe. Och där han låg på rygg kunde han se ett liten brun djur med lång svans. Det var Eko ekorren och hon sa:

”Hej på dig ditt blåfejs!”

Isopolo hoppade upp som en boll som studsade hårt på marken med alla fyra benen. DUNS! DUNS! Och han stod stilla. Isopolo stack försiktigt fram sin nos och luktade på den lilla bruna ekorren. Han var förvånad över att ekorren hade en liten keps och en liten tröja på sig. Han hade aldrig sett djur bära på sig sådant och han visste inte att han hade träffat på en härmekorre. Isopolo frågade:

”Vem är du?”

”Jag är ekorren Eko”, svarade den lilla ekorren med lång svans. Och hon härmade Isopolo och frågade som ett eko:

”Vem är du?”

”Jag är Isopolo.”

”Jag är Isopolo”, härmade ekorren Eko honom.

Isopolo tittade på Eko förvånad och sa:

”Nej! Jag är Isopolo.”

Ekorren tittade på Isopolo lika förvånad och sa:

”Nej! Jag är Isopolo.”

Isopolo började bli irriterad på den där konstiga Eko ekorren och sa argt:

”Sluta larva dig och sluta härma mig!”

Ekorren Eko studsade upp på två ben och snurrade runt i en danssteg och sa glatt:

”Sluta larva dig och sluta härma mig!”

Nu var Isopolo verkligen arg och han öppnade sitt stora gap med huggtänder och vrålade så högt han kunde: VRÅÅÅÅÅÅÅÅÅÅÅÅÅÅÅÅL!

Men Eko blev inte rädd. Hon tog av sig kepsen och kliade sig och sa:

”Ja jösses i alaskans många mysterier. Ett sådant vrål har jag inte ens hört grizzlybjörnarna vråla. Jag är imponerad blåfejs. Var kommer du ifrån kompis?

”Var jag kommer ifrån?” sa Isopolo. ” Jag kom i land med ett isflak”

”Från ett isflak”, sa Eko ekorren. ” Är du född på ett isflak?”

Isopolo nickade och sa:

”Ja faktiskt så är jag det.”

Eko ekorren la kepsen på huvudet och härmade:

”Ja faktiskt så är jag det.” Och sen sa hon:

”Du blåfejset, varför är du alldeles vit på pälsen? Är du en albino va?”

Isopolo hade aldrig hört talas om albino och inte visste han varför Eko ekorren kallade honom för blåfejset. Det hade visst något med ansiktet att göra, tänkte han. Han svarade:

”Jag har alltid varit vit som snö och det är min mamma också. Jag har kommit bort från henne. Kan du hjälpa mig att hitta min mamma?”

Eko ekorre funderade ett tag och sa:

”Inte jag inte, men kanske Rappastare och Rappahare kan göra det. Följ med mig!”

Eko ekorren studsade iväg och Isopolo följde efter. Han undrade varför det inte fanns snö här. Sedan tänkte han på Ekos vänner. Han frågade:”Vilka några?”

Eko svarade:

”Rapparharen och Rapparstaren!”

Isopolo frågade:

”Rappa? Är dom släkt med varandra?”

Eko skakade på huvudet nekande och hon svarade:

”Nej! De har tillsammans ett hiphopband som heter Snowpeace.”

Kapitel 6

Isopolo följde efter Eko ekorren över ett berg och nerför den och det blev fler träd ju längre de gick. Men ingenstans fanns det snö. Och Isopolo undrade varför det var så. Kanske kan Eko ekorrens vänner berätta för honom varför det inte fanns någon snö, men först ville han få veta hur han skulle hitta sin mamma.

De hörde några ljud. Det var en fågel och en hare som rappade. Fågeln hade en halsduk virat kring halsen och haren hade hängbyxor. Det var Rapparstaren och Rapparharen. De var fullt sysselsatta med att hiphoppa en text.

”Det finns inga coola som vi. Töntar är bara tvi. Schysta coola killar vi är. Men töntar de bara är till besvär. Det finns inga coola som vi. Och töntar är bara tvi, för de är till besvär.” Rappastaren och Rappaharen avbröt hiphoppandet när de såg deras kompis Eko ekorren komma med Isopolo efter sig. Rappastaren sa högt:

”Nä, men kolla vad Eko har med sig. En nalle som är blå i fejset.

”Rappaharen svarade:

”Yow, ska vi slå vad om en lyra, att det som går med benen fyra, är en björn, som kommer från landet snöyra.

”Rappastaren svarade:

”Yow, för inte är nallen en myra.”

Eko ekorren svarade :

”Yow, hur är läget med dig då Rappastaren?”

Rappastaren svarade:

”Bara bra, själv då?”

”Bara bra, själv då?” svarade Eko.

”Bara bra, själv då” svarade Rappastaren igen. Och de höll på ett tag tills Rappaharen avbröt dem och frågade Eko:

”Hur är läget Eko?”

Eko ekorren svarade:

”Bara bra, själv då?”

”Bara bra, själv då?” svarade Rappaharen.

”Bara bra, själv då?” härmade Eko och de höll på ett tag tills Isopolo tröttnade och frågade:

”Varför finns det ingen snö här?”

Rappaharen struntade i Isopolos fråga. Han frågade Eko ekorren:

”Vad är din kompis för djur? Han liknar en isbjörn, men han är blå i fejset. Han är i alla fall ingen grizzlybjörn i alla fall.”

Ekorren pustade ut efter hälsningsfraserna och frågade Isopolo:

”Vad för slags nalle är du då?”

Isopolo svarade:

”Jag är en isbjörn.”

Ekorren tittade på Isopolo förvånad och sa:

”Men du, jag har hört att isbjörnar ska vara helt vita men du är helt blå i ansiktet?”

Isopolo skrek:

”BLÅ I ANSIKTET?”

Isopolo tittade ner i en vattenpöl i närheten och såg att han var helt blå i ansiktet. Han stack ner tassen i vattnet och försökte tvätta ansiktet med den blöta tassen, men han såg på vattenpölen som fungerade som en spegel att blåbärsfärgen inte gick bort. Det var för Isopolo magiskt som en trolldom att man kunde få färg på sig som var så svårt att få bort.

Isopolo sa till ekorren:

”Jag åt några blåa bär jag hade hittat längre bort”

Eko sa:

”Det är blåbär du har ätit och man blir blå i tungan när man äter dom, men du har blivit blå i ansiktet.” Isopolo blev arg på sig själv. Han hade gillat blåbären, men han ville inte bli kallad för blåfejset så han tänkte aldrig mer äta blåbär.

Rappastaren nickade och tänkte, visst är han en isbjörn även om han nu är blå i ansiktet. Han sa:

”Hörrudu blåfejs. Det är bäst att du passar dig för grizzlybjörnarna. De gillar nog inte isbjörnar så håll dig borta från vatten där de är och fiskar indianlax.. Jag tror att de vuxna björnarna skulle döda dig och äta upp dig.”

Isopolo svalde nervöst. Han skulle gärna vilja äta indianlax, men han ville absolut inte träffa någon grizzlybjörn. Men han kom ihåg sin fråga om varför det inte fanns snö här i Alaska. Han ställde frågan igen. Rappastaren och Rappaharen tittade på varandra. Rappaharen sa högt:

”Dags för bandet Snowpeace att hiphoppa låten: ”Var ska vi bo om vi inte kan bo här?”

”Yow!” svarade Rappastaren och de två i bandet Snowpeace började sin vers.

”Var ska vi bo? Var ska vi glo? Om vi inte kan här. Vi hade det bra här. Vi hade det kallt här. Snö var det överallt. Och vi hade snöballt. Nu är det bara tö här. Och en massa oljegegga i havet där. Fiskarna dör. Människorna bara förstör. Miljontals fabriker med stora långa magiker. Röken och avgaser väller fram ur fabriker. - De värmer jorden!- Miljontals bilar värmer på syd och norden. Flygplan gasar på himlen. Överallt på jorden finns bara gas stimmen. Och miljoner uppvärmda hus på jorden gör bus. Och snön smältes med ett sus. Det har blivit för varmt här. Och snön försvinner överallt där. Var ska vi bo om vi inte kan bo här? Yow!”

Isopolo blev ledsen. Han skakade på huvudet och gick sin väg. Eko ekorren följde efter honom. Isopolo tänkte vad ska hän-

da med alla isbjörnar om allt snö försvinner. Var ska alla isbjörnar bo om vi inte kan bo på jorden undrade Isopolo.

Kapitel 7

Isopolo och ekorren vandrade vidare under tystnad. Plötsligt stannade Isopolo. Han kom ihåg att han hade glömt fråga Eko ekorrens vänner hur han kunde hitta hans mamma Isa. Han ville vända tillbaks, men just då skrek Eko ekorren till och hon såg skräckslagen ut. Isopolo såg en hök komma flygande.

Eko ekorren tittade upp på sin ärkefiende höken som hette Gripen. Eko började springa och av rädsla började hon stamma Grr Grr Grr Gripen kommer. Höken Gripen fällde ihop vingarna och gjorde en störtdykning mot Eko. Spring ropade hon till Isopolo som bara stannade och tittade efter Eko som sprang som hon hade eld i baken. Isopolo undrade vad som hade hänt i den lilla ekorrens huvud. Hon sprang omkring som en toka, upp på stenar, ner från stenar, uppför träd och nerför trädgrenar. Eko sprang och hoppade omkring som aldrig förr och då såg Isopolo höken Gripen som var så nära Eko att ekorren kände lukten av Gripen. Hon duckade och SWIIISH så flög höken Gripen förbi för han hade missat att fånga Eko. Isopolo som inte var rädd för höken Gripen ropade åt Eko att springa till honom och gömma sig under honom. Eko tvekade först. Men när höken fällde ihop sina vingar i luften och gjorde sitt andra försök att fånga Eko ekorren sprang hon och gömde sig under Isopolo som stod upp på sina två bakben. När höken Gripen flög tillräckligt nära slog Isopolo till höken. Pang, flams och fjädrar lossnade från höken Gripen, pang igen hördes det och höken Gripen fick sin andra smocka. Fjädrar flög i luften och höken Gripen landade själv på rygg på marken. Höken Gripen hoppade snabbt upp på sina ben och klor och han ruskade och sprattlade med vingarna. Gripen tittade förvånat på Isopolo och frågade:

”Varför gjorde du så? Jag ville bara ha lite mat. En ekorre är en jättegod middag för en fågel som jag.”

Isopolo skakade på huvudet och sa:

”Min vän Eko får du inte till mat. Ät fisk istället!”

Höken Gripen började gråta och sa:

”Men jag är ju hungrig!”

Eko ekorren blev plötsligt tuff och sa:

”Håll dig borta annars får du samma omgång nästa gång!”

Gripen flög iväg. Och när han hade kommit tillräckligt lång bort upp på himlen och säkerheten där han kunde slippa undan straff från Isopolo skrek höken Gripen till Isopolo och Eko att de båda var idioter och dumskallar som inte kunde flyga. Eko ekorren svarade med att skrika till höken Gripen att han kunde äta mask i stället för snälla ekorrar.

Kapitel 8

Isa simmade fram till land. Hon var trött och med sina sista krafter hävde hon sig med framtassarna upp på land. Hennes päls var genomblöt och hängde ner och vattnet droppade ner från pälsen. Hon hade förlorat mycket vikt under simningen. Isa ville helst av allt lägga sig ner på marken och sova. Men i hennes tankar fanns hennes stackars son Isopolo som var ensam på det här ogästvänliga landet. Det var så Isa kände det. Hon tyckte inte alls om miljön. Det fanns ju ingen snö alls. Hon var trött, men började genast nosa efter spår efter sin son. Isa gick längre in på landet. Hon hittade några blåa bär på ett annat ställe som inte Isopolo hade varit på. Isa hade aldrig sett sådana bär. Hon luktade och smakade på dem och tyckte om bären och började genast äta av dem.

När hon hade ätit tillräckligt mycket började hon gå allt längre in på land. Men Isa började oroa sig över om hon var på rätt väg. Det kändes fel för hon kände inte igen sin sons lukt någonstans. Hon började undra om hon skulle gå tillbaka och försöka med en annan väg. Plötsligt hörde hon ljud framför sig.

Rappastaren såg Isa komma och han sa:

”Men kolla där, blåfejset har ätit upp sig och blivit stor.”

Rappaharen sa:

”Vad har du gjort Isopolo? Har du käkat upp en grizzly va?”

Isa hörde sin sons namn och hennes hjärta bultade snabbt av glädje av att höra sin sons namn nämnas. Kanske var hon på rätt väg ändå och hon tittade på haren och staren. Vad konstiga dom var, tänkte hon. Haren hade byxor och staren en halsduk. Isa frågade:

”Vem är ni och hur känner ni min son Isopolo?”

Rappaharen och Rappastaren tittade på varandra och sedan på Isa. Rappastaren sa:

”Yow! Din son Isopolo, jaja, du är inte Isopolo, du är hans mamma. Det förstod ju jag genast att du inte var Isopolo som hade ätit upp en grizzly.”

Rappaharen nickade och sa:

”Ja, de kan väl vem som helst förstå, men visst är hon större än en grizzly va?”

Rappastaren nickade och sa vad de hette och att de hade träffat Isopolo för några dagar sedan. Hiphopparna visade vägen åt det håll som Isopolo och Eko hade gått. Isa fick också en förklaring till vad en grizzly var. Isa skyndade sig mot det hållet som hans son hade gått och hon var rädd över sin son. Tänk om han träffade på en grizzlybjörn. Då kunde hennes son Isopolo bli uppäten. Rappaharen och Rappastaren hade lagt märke till hennes oro och de hade sagt att hon inte skulle oroa sig för Isopolo för han hade Eko ekorren med sig. Men när mamma Isa fick veta att Eko var en härmekorre så blev hon ännu oroligare. Sådana där kan ju vara riktigt busiga och få problem. Mamma Isa skyndade sig bort från det hiphoppande bandet Snowpeace. Hon tänkte att hon måste snabbt hitta Isopolo. Det här landet var ett farligt land för små isbjörnar, tänkte hon.

Kapitel 9

Isopolo och Eko ekorren hade verkligen blivit vänner. Isopolo tyckte om att se på Eko när hon skuttade omkring med sin svans högt upp i vädret. Och Eko tyckte om att se Isopolos klumpiga rörelser när han sakta gick framåt på fyra ben. De stannade vid en flod. Vatten, tänkte Isopolo, där kan det finnas fisk och han blev jättehungrig. Isopolo sa:

”Här kan det finnas fisk.”

Eko ekorren skakade på huvudet oroligt och sa:

”Kommer du inte ihåg varningen från Rappastaren. Där det finns fisk kan det finnas grizzlybjörnar och de kan äta upp dig!”

Eko bad Isopolo följa med och Eko skuttade snabbt fram till en gran och tog en kotte och sprang med den i munnen till Isopolo. Hon släppte kotten på marken framför sin vän isbjörnen och bad honom smaka. Isopolo luktade på kotten och han tyckte inte om doften av den. Eko ekorren viftade med sin svans och sa att kotten var jättegod och bad Isopolo smaka på den. Isopolo gorde det. Han tuggade på kotten och det sa kras i munnen när han bet sönder kotten. Sedan spottade han ut delarna av kotten och skrek argt:

”Tvi, tvi, den smakade ju inte alls gott. Vad har du Eko för smaksinne egentligen va!”

Eko kröp ihop, rädd av sin väns vrålande och hon svarade försiktigt med en pipig röst:

”Bara en liten kottsmaksinne har jag, bara en liten kottsmaksinne har jag.”

Isopolo härmade Eko ekorren och sa:

”Bara en liten kottsmaksinne har jag.”

Eko som först hade blivit rädd för att Isopolo skällde på henne för kotten blev direkt jätteglad över att hans vän härmade

henne. Eko tyckte ju att det roligaste som fanns var att härma andra och nu när hennes vän Isopolo hade härmat henne började hon skutta omkring på flodens stenar som stod ovanför vattnet och hon ropade glatt:

”Hurra, en liten kottsmaksinne har jag! Hurra, en liten kottsmaksinne har jag!”

Isopolo tittade på Eko ekorrens skuttande och glömde bort den dåliga smaken på kotten. Han log och tittade på Eko som skuttade på stenarna i floden och som ropade om och om igen samma sak:

”Hurra, en kottsmaksinne har jag!”

Eko var jätteglad men så halkade hon på en sten och föll i vattnet. Och just där hon föll var floden som starkast och hon började flyta ner med strömmen. Isopolo skrek:

”Eko simma mot land!”

Eko försökte simma mot land, men hon lyckades inte för strömmen var för stark. Eko såg en gren som hängde ner från ett träd. Hon försökte nå den, men förgäves. Isopolo ropade ännu en gång:

”Simma in mot land!”

Eko ekorren ropade tillbaka:

”Jag försöker, men strömmen är för stark!”

Isopolo började då springa längs stranden för att hinna ikapp Eko, men han såg att Isopolo följde med strömmen allt fortare. Och inte långt där borta fanns ett vattenfall där vattnet föll forsande ner. Då tog Isopolo beslutet att hoppa ner i det forsande vattnet efter sin vän Eko. Han simmade mot sin vän och just när han hade Eko ekorren fast i munnen i tryggt förvar forsade de nerför den dånande vattenfallen. Isopolo som var i floden dränkt av vattnet tappade bort sin vän Eko och de båda föll ner med vat-

tnet och landade med ett stort plask i floden nedanför vattenfallet.

Eko ekorren hittade en trädgren som flöt i vattnet efter att hon hade fallit nerför vattenfallet. Hon klättrade upp på den och var genomblöt. Medan trädgrenen flöt bort från vattenfallet försökte Eko ekorren överösta dånet av det forsande vattnet i fallet och hon ropade på Isopolo, men till ingen nytta. När trädgrenen hade flutit bort från vattenfallet och hon inte längre vare sig hörde den eller såg den kände sig Eko ekorren ensam. Dånet från vattenfallet hade tystnat och Eko hörde fågelkvitter från träden som var på stranden längs floden som trädgrenen flöt förbi. Eko ekorren blev ledsen och hon började gråta och tänkte att nu när jag äntligen hade hittat en vän så försvinner han. Eko lovade sig själv att hon skulle hitta Isopolo som var hennes enda vän.

Kapitel 10

Isopolo vaknade utmattad på andra sidan av forsen på stranden. Han såg sig om och tänkte på sin vän Eko ekorren. Hoppas att hon inte har drunknat. Isopolo blev rädd och ställde sig upp på fyra ben och ropade:

”Eko! Var är du?”

Isopolo hörde inget svar. Bara dånet från den forsande vattenfallet hördes. Isopolo såg hur indianlaxarna hoppade uppför forsen. Fiskarna försökte komma upp i floden ovanför vattenfallet.

Isopolo började vandra längs stranden. Han gick fram och tillbaks. Från stranden där vattenfallet började och på samma strand till andra sidan där stranden slutade eftersom en massa träd var i vägen och han vandrade oroligt tillbaks till vattenfallet igen. Han ropade hela tiden efter sin vän Eko ekorren. Men han fick inget svar från sin vän. Istället hörde han ett skratt ovanför vattenfallet och han tittade upp dit.

En grizzlybjörn stod ovanför fallet på en sten och skrattade. Plötsligt slutade björnen att skratta och gapade efter en indianlax som hoppade rakt in i björnens gap. Björnen försvann sedan med indianlaxen i munnen. Isopolo såg inte björnen någonstans, men efter ett tag såg han björnen komma vid sidan av vattenfallet genom buskar med laxen i munnen. Björnen var lite mindre än Isopolo och Isopolo tänkte att om det var en grizzlybjörn så kunde den definitivt inte äta upp honom så liten som den var. Den bruna björnen släppte laxen framför Isopolos fötter och sa:

”Letar du efter Eko ekorren då ska du sluta leta för hon flöt med en trädgren nerför floden.”

Isopolo frågade genast:

”Levde hon?”

Den unga björnen nickade och svarade:

”Ja och jag tror att din vän Eko ekorren ropade efter dig. Jag är Izzy. Vem är du?”

Isopolo blev genast jätteglad över att höra att hans vän hade överlevt vattenfallet. Han andades ut och sa:

”Jag heter Isopolo. Varför är du inte vit på pälsen?”

”Därför att jag är född brun i pälsen. Varför är du vit som snö? Är du albino eller?”

”Inte vad jag vet! Är du en sån där grizzlybjörn. Jag trodde ni var större?”

Izzy nickade och sa:

”Ja vi är större när vi blir vuxna. Min mamma är jättestor.”

Isopolo svalde nervöst och tittade omkring efter Izzys mamma, men han såg ingen vuxen grizzlybjörn.”

Izzy sa:

”Titta jag tog en indianlax åt dig. Jag bjuder på den. Du ser svulten ut och verkar inte ha ätit på länge.”

Isopolo var nervös för han kom ihåg Rappastarens varning. Grizzlybjörnar skulle man akta sig för. Men sedan såg han på indianlaxen och han kom ihåg hur hungrig han var. Han kunde inte motstå frestelsen. Han högg i med tänderna indianlaxen och tuggade i sig den i ett svep. Izzy såg häpen ut:

”Ja jösses, jag har aldrig sett någon äta en hel lax så fort. Du måste vara verkligen hungrig. Kom så går vi ut i floden och fiskar indianlax.”

Izzy vadade ut i floden vid vattenfallet där indianlaxarna försökte hoppa uppför vattnet som forsade ner. Isopolo hade trott att det var djupare där, men tydligen hade Izzy hittat ett grunt ställe. Isopolo vadade i vattnet bakom Izzy och snart åt och festade de båda björnarna på indianlax. Men plötsligt föll

en stor svart skugga nedanför vattenfallet. Och Isopolo hörde ett stort ilsket vrål ovanför vattenfallet. Isopolo såg upp och såg en jättestor vuxen grizzlybjörn stå på en sten. Björnen stod på två ben och vrålade så högt att den överröstade dånet från det forsande vattnet. Isopolo blev jätterädd och sprang i vattnet på fyra ben mot stranden, men han kom inte längre än till strandens ände där träden stod ivägen. Isopolo vände sig om mot vattenfallet och såg en rasande mamma grizzlybjörn komma ner genom buskarna vid forsen. Isopolo darrade i hela kroppen av rädsla och han hörde Izzy skratta elakt och säga:

”Ojdå, jag glömde visst att säga att min mamma inte gillar att någon fiskar på våran fiskeplats och äter av våra indianlaxar.”

Mamma grizzlybjörn kom allt närmare Isopolo och hon vrålade högt och argt mot den lilla isbjörnen som darrade av rädsla i hela kroppen.

Kapitel 11

Eko ekorren flöt på trädgrenen när han såg något vitt promenera på stranden genom buskar. Det måste vara Isopolo tänkte han och hon ropade:

”Isopolo, Isopolo här är jag!”

Mamma Isa tittade förvånat mot trädgrenen som flöt i floden. Hon såg en liten ekorre som klamrade sig fast i trädgrenen. Nu kom hon ihåg att Rappaharen och Rappastaren hade sagt att Isopolo hade en vän med sig som hette Eko ekorren. Hon frågade från stranden om hon var Eko ekorren som nickade genast och Eko förstod nu att det inte var Isopolo utan hans mamma. Isa simmade fram till trädgrenen och Eko ekorren hoppade upp på hennes rygg och höll hårt i hennes päls. Mamma Isa lyssnade spänt på Eko som red på hennes rygg medan hon simmade tillbaka till stranden. Plötsligt hördes det ett stort vrål längre bort. Mamma Isa frågade:

”Vad var det där?”

Eko ekorren svalde nervöst och sa:

”Jag tror att din son Isopolo har träffat på en grizzlybjörn.”

Isa sa snabbt åt Eko att hålla sig fast på hennes rygg och hon började springa mot vattenfallet när hon hörde ett andra vrål. Eko ekorren höll sig fast och mamma Isa brydde sig inte att det fanns träd och buskar framför henne. Hon sprang genom träden och buskarna så att det brakade och knakade och träd och grenar bröts av och de föll på stranden och floden när isbjörnsmamman tog sig fram. Nu hördes det skräckinjagade vrålet igen och det högre än förut och mamma Isa skyndade sig genom buskar och träd och hon tänkte på sin son som var i fara.

Isopolo hade krupit ihop och darrade av skräck inför den arga grizzlybjörnen som vrålade ut sin ilska över att Isopolo åt

av hennes indianlaxar. Men sedan hördes bakom Isopolo bakom träden ett ännu högre vrål och mamma grizzlybjörn backade genast oroligt till vattenfallet med sin son Izzy bakom sig. Och vrålet blev starkare och buskar och träd brakade samman bakom Isopolo när mamma Isa hoppade genom träden med det argaste vrålet som man kunde höra. Mamma Isa skuttade över sin son Isopolo och ställde sig upp med två ben så hon blev jättestor och hon vrålade högt:

”Låt bli min pojke vara!”

Mamma grizzly kände sig väldig liten inför den jättestora isbjörnen och tog sin son Izzy och smet bort genom buskarna vid forsen. De försvann och mamma Isa ställde sig på alla fyra ben

och Eko ekorren som hade klamrat sig fast i mammas Isas päls skrek:

”Yow, så ska det gå till när man skrämmer i väg den stora stygga björnen!”

Mamma Isa och sonen Isopolo var överlyckliga över att hitta varandra igen. De pussade och slickade så mycket på varandra att Eko ekorren började protestera. Men sedan lugnade sig både mamma och son isbjörn. Och de stannade ett tag vid vattenfallet och åt av indianlaxen. Till slut var de så mätta och feta att de beslöt att ta sig tillbaka till Nordpolen. Och Eko ekorren följde med sin vän Isopolo, men bara för att mamma Isa hade lovat sin sons kompis Eko att hon skulle bära med sig så mycket kottar åt Eko ekorren att det skulle räcka till mat åt henne för resten av livet. Och så vandrade de till Nordpolen, till landet snöyra.